

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΦΟΛΕΪ

ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ...

ΟΤΑΝ έφτασε στον αριθ. 112 της οδού "Αμστερνταμ, έμπρός σ' ένα σπίτι μ' επιβλητική πρόσοψη, ο Ζώρζ Μπεσσιέ μπήκε, άνοιξε την πόρτα του θυρωρείου και ρώτησε:

— Ο κ. Ραμονό, παρακαλώ ;

Απότομα, χωρίς να κυττάξη καν τον κομψό νέο που του έκαμνε αυτή την έρώτηση, ο θυρωρός ψιθύρισε :

— Θα προχωρήσετε στο θάθος της αύλης, θα πάρετε τη δεύτερη σκάλα, θ' ανέβητε στο πέμπτο πάτωμα... Η πρώτη πόρτα άριστερά !...

Ο Ζώρζ, καθώς ανέβαινε τη σκάλα άναρωτιόταν :

— Γιατί μου είπε ν' ανέβω από τη σκάλα της υπηρεσίας; Ο θυρωρός ; Ο κ. Ραμονό και η κόρη του, η όμορφη δίσ 'Ιθόν, θα πυραξενευτούνε. Έπρεπε ν' ανέβω απ' την καλή σκάλα. Η περιπέτεια μου που είχε ήδη άρκετά ρωμαντική, γίνεται ρωμαντικώτερη έτσι !

Όταν έφτασε στο πρώτο πάτωμα, ο Ζώρζ Μπεσσιέ στάθηκε. Τον κατείχε μια θαυμάσια συγκίνηση γεμάτη τρυφερότητα. Αναπολούσε τη θραδεία που είχε γνωρίσει, έδω και δυο χρόνια, σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων τη δίδα 'Ιθόν, που φορούσε ένα θαυμάσιο φόρεμα άνθοπώλιδος. Η παιδούλα αυτή, η λυγρή και χαριτωμένη ή άγνη και δειλή, ή δροσερή και λεπτοκαμωμένη, είχε έμπνεύσει στο Ζώρζ ένα σφοδρό έρωτα. Όσο τη χόρευε, τόσο αισθανόταν ότι η μικρούλα αυτή έπρεπε να γίνει με κάθε θυσία γυναίκα του, ότι μόνον αυτή θα του έδινε την ευτυχία που ώνειρευόταν. Ωστόσο, διακόπτοντας τους ρεβυσμούς του, προχώρησε προς το δεύτερο πάτωμα. Εκεί όμως τον πλημμύρισε ένα νέο κύμα άναμνήσεων, και καθώς ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά απ' τη συγκίνηση, σταμάτησε και πάλι για να συνέλθη. Θυμόταν την έπίσκεψη που είχε κάνει την έπαύριο στην άμπλουτη 'Αμερικανίδα κ. Ουπτσον, στο σπίτι της όποιος είχε δοθή ο χορός, για να ζητήσει πληροφορίες για την 'Ιθόν. Καθώς την έρώτησε σχετικώς, ή 'Αμερικανίδα του άπάντησε μ' ένα τόνο πολύ παράξενο :

— Ναι, είναι πολύ χαριτωμένη πράγματι ή μικρούλα 'Ιθόν Ραμονό... Αλλά δεν είναι κατάλληλη για σάς κ. Μπεσσιέ.

— Είναι λοιπόν τόσο πλούσια ;

— Ω ! ναι, έχει κυλοσσιαία, άμέτρητη περιουσία ! του άπάντησε ή 'Αμερικανίδα, ξεσπώντας σε γέλια.

Κι' έπειδή εκείνη τη στιγμή έφθασαν κι' άλλες έπισκέψεις, ο Ζώρζ είχε φύγει, χωρίς τότε να μπορέσει να μάθη τίποτε το θετικό.

Ο Ζώρζ ήταν δειλός, αλλά και τρυμερά έρωτευμένος. Γι' αυτό αποφάσισε να κάνει το πλάν, για να γίνει άντάξιος της άγαπημένης του. Μη μπορώντας να λύσει την έπίμονη σιωπή της κ. Ουπτσον, μη τολμώντας έξ άλλου να παρουσιασθή στον άμπλουτο κ. Ραμονό για να του ζητήσει την κόρη του, ο Ζώρζ αποφάσισε να πάη στην 'Αμερική.

Εκεί δυο χρόνια όλόκληρα, χάρις στην άκαταπόνητη δραστηριότητα του, κατόρθωσε να πολλαπλασιάσει την μικρή του περιουσία. Ωστόσο ούτε στιγμή δεν είχε ξεχάσει την μικρούλα του 'Ιθόν. Και να γιατί τώρα που είχε τόσες έλπίδες, που είχε την βεβαιότητα σχεδόν ότι θα την κάνει δική του, αισθανότανε μια τέτοια συγκίνηση.

Δυο πατώματα έμεναν ακόμα ως το πέμπτο όπου κατοικούσε ή άγαπημένη του. Θέλοντας μια ώρα γρηγορώτερα να τελειώσει την ιστορία αυτή, που τον θασάνιζε δυο χρόνια τώρα, ανέβηκε τρέχοντας σχεδόν και τα δυο άλλα πατώματα κι' έφτασε στο πέμπτο.

Ο Ζώρζ, Μπεσσιέ, έκανε δυο-τρία βήματα στο σκοτεινό διάδρομο, σταμάτησε έμπρός στην πρώτη πόρτα άριστερά, και άφου μάταια έψαξε να βρή το κουδούνι, χτύπησε με το χέρι του. Μια γυναίκα του άνοιξε. Καθώς στεκόταν άποτραβηγμένη προς τη σκιά, ο Ζώρζ δεν είδε στην άρχή, παρά το δωμάτιο που είχε μπροστά του. Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, μικρό και στενόχωρο, πτωχικά έπιπλωμένο αλλά καθαρό.

Ο Ζώρζ έκανε προς τα πίσω κι' έτραύλισε :

— Συγγνώμη, έκανα λάθος.

Ζητώ τον κ. Ραμονό...

Θλιμμένη για την έκπληξη την γεμάτη άπογοήτευση που εξέφρασε το πρόσωπο του νέου, ή γυναίκα που είχε όν

εί, άπάντησε με μια φωνή γλυκειά και σιγανή :

— Έδω είναι κύριε...

— Όχι, είναι αδύνατον ! ψιθύρισε ο έπισκέπτης, όλοένα περισσότερο ξαφνιασμένος. Ο κ. Ραμονό τον όποιο θέλω να ιδώ ήται... είχε μια κόρη που λεγότανε 'Ιθόν !..

Θλιβερώτερα ακόμη ή γυναίκα άπάντησε με πιο γλυκειά και πιο σιγανή φωνή:

— Η 'Ιθόν Ραμονό, είμαι εγώ !

Αυτή τη φορά ο Μπεσσιέ μπήκε και καθώς γύρισε για να κλείση την πόρτα, κύτταξε τη γυναίκα που του μιλούσε. Την άνεγνώρισε... Ήταν πράγματι ή μικρούλα 'Ιθόν, μά όχι πειά δροσερή και χαριτωμένη όπως την είχε γνωρίσει άλλοτε, αλλά χλωμιασμένη, τσαλακωμένη, μαραμμένη. Το πρόσωπο φθινόπωρο, ο άγριος και άπροσδόκητος χειμώνας, είχαν λοιπόν τόσο γρήγορα μαράνει αυτό το έξαισιο λουλούδι ;

— Με συγχωρείτε που δεν σας άνεγνώρισα άμέσως... Σας είχα ιδεί, έδω και δυο χρόνια, στον χορό της κυρίας Ουπτσον. Ήσαστε ντυμένη άνθοπώλιδος κ' εγώ φάουστ. Χορέψαμε μαζί δυο ή τρεις χορούς... Το θυμάσθε ;

— Αν το θυμώμαι ; ψιθύρισε ή 'Ιθόν, ενώ τα μάγουλά της ροδίσανε έλαφρά κ' ένα χαμόγελο χαράς φώτισε τα μάτια της. Αν το θυμώμαι ; Μά και θέβαια το θυμώμαι... Όταν σκέπτομαι εκείνη τη θραδυά, μου φαίνεται πως όνειρεύομαι...

Καθώς μιλούσε, έξακολουθούσε να χαμογελά, τόσο αδύνατος όμως, ώστε ο Ζώρζ αισθανόταν οίκτο.

— Με την κουθέντα, λησμόνησα να σας πω να καθήσετε, κύριε. Δεν έχω πολυθρόνα, γιατί καθώς θέπετε, είμαστε φτωχοί. Καθήστε σ' αυτήν την καρέκλα.

Και ή 'Ιθόν του προσέφερε την καρέκλα μ' εκείνη τη δειλή χάρι που τον είχε άλλοτε γοητεύσει. Η φωνή της διατηρούσε το γλυκό και άπαλό της τόνο κ' έπρόδιδε μια γυναίκα σεμνή, φρόνιμη και καλοσυναιτημένη. Ο Ζώρζ άρχισε να βρίσκη κάποιο θέλγητρο στη χλωμάδα της και σκεπτόταν:

— Θα φτάσουν λίγες βδομάδες χαράς και ήσυχίας, για να την κάνουν όμορφη και δροσερή, όπως άλλοτε. Ένα μόνο έρωτικό φιλή θα της δώση άσφαλώς τη φρεσκάδα που είχε. Και έτσι ή ευτυχία μου θα έξαγιασθή από μια άγαθοεργία !

Και ο οίκτος του ζωηρευε την τρυφερότητά του.

— Ήθελα να μιλήσω με τον πατέρα σας, της είπε τότε σοβαρά, θέποντας ότι εκείνη είχε άρνίσει να τον κυττάξη έρωτηματικά.

— Ο πατέρας δεν ζή πειά ! είπε ή 'Ιθόν, άναστενάζοντας. Πέθανε έδω και είκοσι μήνες... Αυτός είναι ο μεγαλύτερός μου καύμός, μά δεν είναι και ό... μόνος.

Τότε ο Ζώρζ της τα όμολόγησε όλα. Της είπε τον τρελλό έρωτά του, το ταξίδι του στην 'Αμερική, τον πλουτισμό του εκεί και την άπόφασί του να την κάνει ευτυχισμένη.

— Τίποτα θέβαια, πρόσθεσε, δεν μπορεί να σας παρηγορήσει για τον θάνατο του πατέρα σας... Τουλάχιστον όμως θα ξεχάσετε την οικονομική σας καταστροφή...

— Την καταστροφή μας ; έκανε εκείνη σηκώνοντας έκπληκτη τα μάτια της, που είχαν γεμίσει δάκρυα. Μά πιστεύετε λοιπόν, κύριε, ότι υπήρξαμε ποτέ πλούσιοι ; Ήμουν φτωχιά πάντα όπως είμαι και όπως θα είμαι σ' όλη μου τη ζωή.

— Μά τότε γιατί μου έκρυψε την αλήθεια κ κυρία Ουπτσον ; ρώτησε έκπληκτος ο Ζώρζ.

— Γιατί ; Γιατί δεν μπορούσε να σας την πη. Πως θα σας έλεγε ότι με είχε καλέσει στο χορό, έπειδή σαν νειόφερτη που ήταν τότε στο Παρίσι, δεν είχε άρκετες γνωριμιές και φοβότανε μήπως δεν είναι άρκετες ή χορεύτριες ; Πως θα σας έλεγε ότι είχε καλέσει έμένα, την μοδιστρούλα που της διώρθωνε τα φορέματα και τις νταντέλλες της. Με κάλεσε υπό τον όρον να μη φανερώσω ποιά ήμουν πραγματικά. Το κοστούμι της άνθοπώλιδος εκείνη μου το είχε δανείσει και την άλλη μέρα του χωρού, μου το πήρε πίσω. Έν τω μεταξύ, με τον καιρό, μεγάλωσε ο κύκλος των γνωριμιών της και δεν την ξαναείδα πειά...

Και καθώς τελείωνε τη φρά

σι της, δάκρυα ανάθρυσαν απ' τὰ μάτια της. 'Ο Ζώρζ έσπευσε τότε νὰ τῆς ἀπαντήσει ζωηρά:

— Τί σημασία ἔχουν ὅλ' αὐτά, 'Ιθὺν, ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ, ἀφοῦ σὰς λατρεύω καὶ ἀφοῦ, ἂν μ' ἀγκυπᾶτε καὶ σεῖς, λίγο, αἰσθάνομαι ὅτι μπορῶ νὰ σὰς ξαναδώσω τὴν εὐθυμία σας, τὰ νειάτα σας, τὴν ὡμορφιά σας...

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε Ζώρζ, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούστηκε. Καὶ διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς, ἐπρόσθεσε:

— Μ' ὅλο τὸ πολὺ νεανικὸ ὕφος μου, ὅταν μὲ γνωρίσατε ἤμουνα εἴκοσι δύο χρονῶν καὶ δὲν εἶχα οὔτε μιὰ δεκάρα προίκα. 'Ο πατέρας μου — μητέρα δὲν εἶχα — νοιώθοντας ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος του, ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ παντρεύῃ, γιὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ μόνη στὸν κόσμον. Καὶ ἀκριβῶς τότε, ἕνας ἐξαδελφός μου, δικαστικὸς κλητῆρας, μὲ ζήτησε. 'Εγὼ δὲν τὸν ἤθελα, μὰ γιὰ νὰ πεθάνῃ ἡσυχος ὁ πατέρας μου, ἔκανα τὸ θέλημά του...

'Ο Ζώρζ μὲ καρδιὰ ραγισμένη ἀπὸ πόνον χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῆς κἀνῇ ἄλλες ἐρωτήσεις ἀπὸ τὸν φόβο του, μήπως μάθῃ ἀκόμα πιὸ χειρότερα πράγματα.

Καὶ ἡ 'Ιθὺν μουρμούριζε τώρα σὰν νὰ ὠνειρευότανε:

— 'Α! τί κρίμα, κύριε... Τί κρίμα πού δὲν μὲ ζητήσατε τότε!... Καὶ τώρα πού ὅλ' αὐτὰ ἔχουν γίνῃ παρελθόν... Μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ: μ' ἀρέσατε ὅσο κανένας ἄλλος... Μ' ἀρέσατε τρομερά... 'Η μικρὴ περιουσία σας θὰ ἦταν γιὰ μένα πλούτος ἀνέλπιστος... Κι' ἂν ξέρατε πόσο ὑπάκουη, πόσο τρυφερή... πόσο εὐγνώμων θὰ σὰς ἤμουν!... Μὰ τί νὰ κάνω; Δὲν μπορούσα ἐγὼ ἢ καὶ μὲν νὰ μιλήσω πρώτη... Καὶ σεῖς δὲν ἐτολμήσατε τότε... Τί κρίμα!...

Ροδισμένα καθὼς ἦτανε τὰ μάγουλά της ἀπὸ τὴ συγκίνησι, καὶ ὀλόκληρο τὸ πρόσωπό της δροσισμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, σὰν λουλοῦδι πού ξαναγεννιέται μὲ λίγες στάλες θροχῆς, ἡ 'Ιθὺν εἶχε ξαφνικὰ ξαναθρῆ ὅλη τὴν παληὰ της ὡμορφιά...

Καὶ ὁ Ζώρζ ἦταν ἑτοιμος, συνεπαρμένος ἀπ' τὸν ἔρωτά του νὰ τῆς πῇ χίλια τρυφερά καὶ χαϊδευτικὰ λόγια, ὅταν ἕνα κλειδί ἔτριξε ξαφνικὰ στὴν κλειδαριά, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἕνας ἄντρας κοντόχοντρος μὲ καπέλλο στραβοφορεμένο, μὲ τὴν πίππα χωμένη ἀνάμεσα στὰ χεῖλη του, τὰ ὕγρά ἀκόμα ἀπ' τὸ πιστό, πού τὸ βῆμα του ἦταν ἀσταθές καὶ τὰ μάτια του μισόκλειναν.

'Η 'Ιθὺν ἔκανε νὰ τὸν συστήσῃ στὸν Ζώρζ. Μὰ ὁ ἄντρας της τὴν διέκοψε ἀπότομα καὶ φώναξε μ' ἕνα σαρκαστικὸ καὶ ἀπειλητικὸ τόνον:

— 'Ο κύριος εἶνε κανένας πελάτης; "Ερχεται γιὰ καμμιὰ ἔξωσι, γιὰ καμμιὰ διαμαρτύρησι γραμματίου; "Οχι! "Ε! τότε θράστα!... Καληνύχτα... Λυπάμαι πού διακόπτω τὸ ντουέτο σας... μὰ εἶνε ὥρα νὰ φᾶμε!...

'Ο Ζώρζ στεκότανε ὀρθιος, χλωμὸς σὰν τὴν 'Ιθὺν.

Καταβάλλοντάς μιὰ τρομερὴ προσπάθεια, ἐκείνη τοῦ ψιθύρισε:

— Φύγετε... φύγετε, κύριε... καὶ μὴν ξανάρθετε πειά... 'Αντίο!...

'Ο Ζώρζ δὲν θρῆκε καμμιὰ λέξι γιὰ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Μὰ τὴν ὥρα πού ἦταν ἑτοιμὴ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, πού δὲν θὰ τὴν ξανάνοιγε γιὰ τὸν Ζώρζ ποτὲ πειά, ζώντας σὲ μιὰ στιγμὴ ξανά τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς της, μὲ μιὰ ἀπέραντη πικρία, ἀναστέναζε:

— Ὡς τόσο, ἂν ἐτολμούσατε νὰ μὲ ζητήσετε, τότε δὲν θὰ ματαινότανε τόσο γρήγορα ἡ μικρούλα 'Ιθὺν!... Περιμένατε; Γιατί; Μήπως ἡ ζωὴ περιμένει, κύριε Ζώρζ;... "Επρεπε τότε νὰ τολμήσετε!...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΟΛΕΪ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΙΛΙ

Στὴ Βρετάνη τῆς Γαλλίας ἐπικρατεῖ τὸ ἐξῆς περίεργον ἔθιμο:

"Όταν τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων εὐλογηθῇ ἀπὸ τὸν ἱερέα, ὁ γαμπρὸς γυρίζει πρὸς τὴν νύφη καὶ τῆς δίνει ἕνα μπάτσο λέγοντας:

— Νὰ τί θὰ γίνεται, ὅταν θὰ μὲ στενοχωρῆς.

Κ' ἔπειτα φιλώντας τὴν προσθέτει:

— Καὶ νὰ τί θὰ γίνεται, ὅταν θὰ μ' εὐχαριστῆς.

Κάποτε ὅμως πού ἕνας Βρετόνος παντρεύτηκε μιὰ Γερμανίδα χωρική καὶ τῆς ἔδωσε τὸν καθιερωμένο μπάτσο, ἐκείνη, μὴ ξέροντας τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου, τοῦ τὸν ἀνταπέδωσε, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ φιλί...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» συνεπὲς πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνώστων του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρωμάντζο μηνιαίως. Αἱ ἐκδόσεις μας αὐταὶ θὰ συνεχισθοῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς διακοπὴν.

Εἴμεθα θέσβαιοι ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐκτιμῇ καὶ θὰ ὑποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις τῶν. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ τὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψὰς, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του ἐξαιρετικὰς φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

'Εκυκλοφόρησε τὸ νέον μας βιβλίον, τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πῶλ Φεθάλ-πατρὸς «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

"Όσοι δὲν ἐπρυλάβατε νὰ προμηθευθῇτε τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὁδὸς Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχ. 8 καὶ χωρὶς δελτία.

'Απὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δίδοντα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς 'Αθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἐξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

Καὶ Αἱ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ

ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς 'Αθήνας)

(καὶ 6 διὰ τὰς 'Επαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς 'Αθήνας καὶ 6 διὰ τὰς 'Επαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.